

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi D. W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2010 r.,

wydanym w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2012 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 grudnia 2011 r.,

- 1. oddała zażalenie;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego adwokat B. K. kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 grudnia 2001 r. odrzucił skargę powoda D. W. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 15 grudnia 2010 r. Skargę tę odrzucono z braku występowania jej podstaw prawnych, wskazywanych przez skarżącego (art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c.). W ocenie Sądu, skarżący nie wykazał też, że zachował termin do wniesienia skargi, przewidziany w art. 407 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 15 grudnia 2011 r. powód wnosił o jego uchylenie, zarzucając nieuwzględnienie podstawy prawnej wznowienia określonej w art. 40 § 2 k.p.c. i art. 401 k.p.c. (skarżący miał zapewne na myśli podstawę wskazaną w art. 401 pkt 2 k.c.). Pełnomocnik - zgodnie z życzeniem powoda – wskazał dodatkową podstawę wznowienia tj. „nowe okoliczności wynikające z orzeczenia przed WSA w W. - sygn. akt Wa ...”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zażaleniu na postanowienie z dnia 15 grudnia 2011 r. skarżący mógłby tylko kwestionować niewłaściwą ocenę podstaw prawnych wznowienia postępowania dokonaną przez Sąd Apelacyjny i przewidzianych w art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c. Nie mogą być brane pod uwagę przez Sąd Najwyższy inne „dodatkowe podstawy wznowienia”, niezależnie od ich postaci i charakteru prawnego.

Należy jednak zwrócić uwagę na to, że w końcowej części zaskarżonego postanowienia Sąd apelacyjny wyjaśnił, iż składający skargę nie wykazał zachowania terminu do złożenia skargi, przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skargę wnosi się w terminie trzymiesięcznym, a termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia a gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Z treści wywiedzionej skargi, innych pism procesowych, składanych przez skarżącego, nie można wywieść informacji, kiedy wnioskodawca powziął wiadomość o istnieniu podstawy do wznowienia. W treści skargi o wznowienie postępowania powinien znajdować się m.in. wskazanie okoliczność stwierdzające zachowanie terminu (art. 409 k.p.c.).

W zażaleniu skarżącego brak jakiegokolwiek polemiki ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego dotyczącego braku wykazania zachowania terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Kwestia ewentualnej wiedzy skarżącego poruszona została jedynie w związku z kwestionowaniem przez Sąd występowania podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c. (pkt 1 skargi). W tej sytuacji bezprzedmiotowe są wywody skarżącego dotyczące istnienia kwestionowanych przez Sąd Apelacyjny podstaw wznowienia (art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c.). Należało zatem oddalić zażalenie skarżącego jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).